

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/624/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813224634
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813224634.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: E. L., naposledy bytom T., L. I. 7, t. č. na neznámom mieste, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: U. ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 4.418,44 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 12C/155/2014-146 zo dňa 23. februára 2015, jednohlasne taktó

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o náhrade trov konania účastníkov **zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.**

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu navrhovateľovi sumu 2.989,18 eur spolu s 8,5 % - ným ročným úrokom z omeškania od 11.9.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením odporkyne Adriany Szentkirályiovej alebo pôvodne žalovaného odporcu Romana Homolu, zaviazaného k plneniu na základe Platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza zo dňa 26.8.2013 č. k. 17Ro/296/2013-42, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v návrhu na začatie konania uvedeného odporcu. Vo zvyšku súd návrh zamietol a o náhrade trov konania účastníkov rozhodol tak, že navrhovateľovi ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.06.2006, podľa čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.apríla 1993 a uviedol, že navrhovateľ sa návrhom podaným proti odporkyni a aj pôvodnému odporcovi Romanovi Homolovi domáhal zaplatenia sumy 4.418,44 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.12. 2010 do 10.9. 2013 vo výške 297,42 eur a spolu s 8,5 % - ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.418,44 eur od 11.9. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že splnením jedným z odporcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných odporcov. Tunajší súd vo veci vydal dňa 14.3.2014 platobný rozkaz č. k. 4Ro/488/2013-64, ktorým odporcom v 1. a 2. rade uložil zaplatiť navrhovateľovi sumu 4.418,44 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 297,42 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 4.418,44 eur od 11.9.2013 do zaplatenia a na účet právneho zástupcu navrhovateľa nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 405,16 eur a ostatné trovy konania vo výške 265 eur. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči Romanovi Homolovi (pôvodný odporca v 2. rade) dňa 5.8.2014. Odporkyni sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť do vlastných rúk, preto bol voči nej platobný rozkaz uznesením zo dňa 23.9.2014 č. k. 4Ro/488/2013-64 zrušený. Súd preto ďalej konal len s odporkyňou (pôvodný odporca v 1. rade). Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný, i keď nie v celom rozsahu. Bolo nepochybne preukázané, že medzi odporkyňou a právnym predchodcom navrhovateľa bola uzavretá zmluva o

úvere, ktorá spĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z vykonaného dokazovania tiež bolo zistené, že odporkyňa podmienky zmluvy nedodrжала, dohodnuté splátky nesplácala riadne a včas. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že odporkyňa neuhradila právnomu predchodcovi navrhovateľa pohľadávku v celkovej výške 8.286,58 eur a táto pohľadávka v dôsledku postúpenia prešla na navrhovateľa. Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie posledných 58 neuhradených splátok, ktorých splatnosť nastala v období od 20.12. 2010 do 20.9. 2015, resp. do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dňa 10.9. 2013 v celkovej sume 4.418,44 eur, nárok ktorý premlčaný nebol v trojročnej premlčacej dobe a na ktorý by navrhovateľ mal nárok v prípade, ak by úverová zmluva bola platná a ak by obsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“). V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ poskytol odporkyni z úveru sumu 150.000 Sk (4.979,09 eur), pričom odporkyňa mala vrátiť navrhovateľovi úver aj s navýšením vo výške 270.810 Sk (8.989,24 eur). Vyššie uvedená suma nie je v Zmluve o splátkovom úvere vôbec uvedená, vyplýva však zo súčiny výšky mesačnej splátky úveru (2.295 Sk) a počtu splátok (118). Zohľadniac výšku poskytnutého úveru a sumu, ktorú mala odporkyňa navrhovateľovi vrátiť, mala byť v Zmluve o splátkovom úvere uvedená ročná úroková miera vo výške 6,19 % a RPMN vo výške 14,27 %. Preskúmaním uvedenej úverovej zmluvy súd zistil, že uzavretá úverová zmluva síce obsahuje údaj o RPMN, avšak ide o údaj, ktorý nezodpovedá reálnej RPMN predmetného spotrebiteľského úveru. Ročná percentuálna miera nákladov vyjadruje celkové ročné náklady na pôžičku. RPMN zahŕňa úroky, poplatky aj prípadné poistenie. RPMN má vyjadrovať číslo, ktoré má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru. RPMN udáva percentuálny podiel z dlžnej čiastky, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti so splátkami, správou a ďalšími výdajmi spojenými s čerpaním úveru. Avšak RPMN uvedená v predmetnej zmluve v zmysle vnútroštátnej úpravy nevyjadruje percentuálny podiel z dlžnej čiastky, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti so splátkami, správou a ďalšími výdajmi spojenými s čerpaním úveru. RPMN je vzhľadom na poplatky a ostatné náklady spotrebiteľa súvisiace so spotrebiteľským úverom vždy vyššia ako úroková sadzba úveru dohodnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ak je ročná úroková sadzba úveru dohodnutá v Zmluve vo výške 12,60 %, nemôže byť RPMN, vzhľadom na dohodnuté poplatky za správu úverového účtu, v nižšej výške ako je 12,60 %, no v Zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 6,20 %, čo nezodpovedá skutočnosti. Vzhľadom na čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS vyhodnotil súd, že uvedenie RPMN, síce vo výške, ktorá je v súlade s vnútroštátnou úpravou, ale ktorá nezodpovedá skutočnosti a požiadavkám komunitárneho práva na ochranu spotrebiteľa, je nekalou podmienkou. Keďže ide o nekalú podmienku, je neplatná, a preto ako keby ani nebola v predmetnej zmluve o splátkovom úvere uvedená. Súd mal za to, že ak aj je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená RPMN, ktorá nezodpovedá podmienkam poskytnutého úveru, ako keby tam ani nebola uvedená, nakoľko ide o klamlivý, nesprávny a zavádzajúci údaj. Neuvedenie RPMN, resp. jej neuvedenie v skutočnej výške v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2006 znamená, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z platobnej histórie k úverovému účtu mal súd preukázané, že odporkyňa vyčerpala od navrhovateľa sumu 150.000 Sk, t. j. sumu 4.979,09 eur. Ku dňu podania návrhu na súd odporkyňa vrátila navrhovateľovi, resp. jeho právnomu predchodcovi spolu sumu 1.989,91 eur, rozdiel predstavuje sumu 2.989,18 eur (4.979,09 - 1.989,91), sumu ktorú uložil súd odporkyni navrhovateľovi zaplatiť, s tým, že plnením odporkyne Adriany Szentkirályiovej alebo pôvodne žalovaného odporcu Romana Homolu, zaviazaného k plneniu na základe Platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza zo dňa 26.8.2013 č.k. 17Ro/296/2013-42, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v návrhu na začatie konania uvedeného odporcu. V prevyšujúcej časti žalovanej istiny (1.989,91 eur) súd návrh navrhovateľa zamietol. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa sa dostala s plnením do omeškania, vznikol navrhovateľovi aj nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Navrhovateľ si tento úrok vo výške 8,5 % ročne z jednotlivých splátok v sume po 76,18 eur vyčíslil odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti až do dňa 10.9. 2013 a od 11.9. 2013 z celej žalovanej istiny 4.418,44 eur až do zaplatenia. Súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi ním v konaní uplatnený 8,5 % - ný ročný úrok z omeškania zo súdom priznanej istiny 2.989,18 eur dňom nasledujúcim po splatnosti celého dlhu, teda dňom 11.9. 2013 až do zaplatenia s tým, že plnením odporkyne Adriany Szentkirályiovej alebo pôvodne žalovaného odporcu Romana Homolu, zaviazaného k plneniu na základe Platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza zo dňa 26.8.2013 č. k. 17Ro/296/2013-42, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v návrhu na začatie konania uvedeného odporcu. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd návrh navrhovateľa zamietol (v celom rozsahu za obdobie od 21.12. 2010 do 10.9. 2013 a vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.989,91 eur od 11.9. 2013 do zaplatenia). Vedľajší účastník na strane odporkyne v konaní namietol aktívnu legitímáciu navrhovateľa vzhľadom k tomu,

že navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 (správne § 92 ods.7) zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Podľa uvedeného ustanovenia môže banka svoju pohľadávku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe - aj osobe, ktorá nie je bankou - aj bez súhlasu klienta v prípade, ak napriek písomnej výzve banky je jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Citované ustanovenie ďalej uvádza, že toto právo banka nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že poslednú úhradu odporkyňa právnomu predchodcovi navrhovateľa zaplatila 2.3. 2010 (teda viac než rok pred postúpením pohľadávky) a celkový počet dní omeškania odporkyne s plnením záväzku bol ku dňu postúpenia pohľadávky, t.j. k 24.3. 2011, 1190. Z toho je teda zrejmé, že súčet všetkých omeškaní odporkyne so splnením čo len časti tohto istého peňažného záväzku presiahol jeden rok, preto neplatia obmedzenia v súvislosti s možnosťou postúpenia pohľadávky vyplývajúce z prvej vety ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách. Súd preto považoval zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3. 2011 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a navrhovateľom za platný právny úkon. V dôsledku toho je teda navrhovateľ aktívne legitimovaný na podanie návrhu voči odporkyni. K platnému postúpeniu pohľadávky v zásade nie je treba súhlas dlžníka (§ 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), avšak pohľadávku nie je možné postúpiť, ak by postúpenie odporovalo dohode veriteľa s dlžníkom. Dlžník má v zmysle ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka možnosť, aby dohodou s veriteľom vopred vylúčil prípadné postúpenie pohľadávky inému, resp. obmedzil postúpenie pohľadávky iba na určité osoby a voči iným postúpenie pohľadávky takouto dohodou vylúčil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. V konaní si náhradu trov uplatnil len navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporkyne, ktorý v spore mali čiastočný úspech a preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku do výroku o zamietnutí zostávajúcej časti žaloby podal včas odvolanie navrhovateľ. Podľa neho súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci. V danom prípade nemožno spochybníť, že výška RPMN je vypočítaná správne v súlade so zákonom platným v čase uzavretia zmluvy a v zmluve o splátkovom úvere je teda uvedená v súlade s daným zákonným výpočtom. Z uvedeného vyplýva, že súd na výpočet RPMN aplikoval neskoršiu právnu úpravu, ktorá ešte v čase uzavretia zmluvy nebola platná ani účinná. Vzhľadom na uvedené výška RPMN je v zmluve uvedená a vypočítaná správne v súlade s prílohou zákona platného v čase uzavretia zmluvy. Ďalej poukázal na to, že v predmetnej právnej veci sa jedná o tzv. absolútny obchod, keď záväzkový vzťah medzi účastníkmi, z ktorého plnenia sa voči odporcovi domáha, bol založený zmluvou o úvere a spravuje sa tak bez ohľadu na povahu účastníkov Obchodným zákonníkom. Predmetná zmluva bola uzatvorená 15.11.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8. Časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu uzatvorenú podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Vychádzal z toho, že keďže zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, na účastníkov takejto zmluvy sa nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zastával názor, že novelizovaným ust. § 52 ods. 1 sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008. Dospel tak k záveru, že právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Na podporu tohto názoru poukázal žalobca na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/3/2011 zo dňa 28.04.2011, 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013, sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30.10.2013, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013 zo dňa 20.02.2014. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľ v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si voči odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi uplatnil náhradu trov konania.

Vedľajší účastník na strane odporkyne k odvolaniu navrhovateľa písomne uviedol, že právny vzťah medzi účastníkmi je od svojho vzniku právnym vzťahom založený spotrebiteľskou zmluvou. Žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa. Právny vzťah medzi účastníkmi tak nie je vyradený z režimu spotrebiteľského práva a nie je žiadny dôvod, prečo

by na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z § 54 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa preto správne na daný vzťah aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní. Podľa názoru vedľajšieho účastníka však súd prvého stupňa nesprávne posúdil začiatok plynutia premlčania, pretože úver mohol žalobca zosplatniť už pri prvom omeškaní s prvými splátkami, a od tejto doby sa premlčuje celý nárok. V zmysle všeobecných obchodných podmienok totiž mala banka právo zosplatniť celý úver ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka potom premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Takto má vedľajší účastník za to, že v čase podania bol už celý nárok žalobcu premlčaný a súd mal celú žalobu zamietnuť. Vedľajší účastník ďalej poukázal aj na to, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Vedľajší účastník má za to, že si žalobca v konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho nebola platne postúpená a nedisponuje tak aktívnou vecnou legitimáciou. Vzhľadom na uvedené navrhol vedľajší účastník, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a celú žalobu žalobcu zamietol, keď podľa neho nie je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania žalobcu podľa § 212 ods. 2 písm. b) O.s.p.. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o náhrade trov konania, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v týchto častiach podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť z týchto dôvodov:

Súd prvého stupňa svoj rozsudok v napadnutej zamietavej časti odôvodnil tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou síce obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), avšak ide o údaj, ktorý nezodpovedá reálnej RPMN predmetného spotrebiteľského úveru. RPMN je vzhľadom na poplatky a ostatné náklady spotrebiteľa súvisiace so spotrebiteľským úverom vždy vyššia ako úroková sadzba úveru dohodnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V danom prípade je ročná úroková sadzba úveru dohodnutá v predmetnej zmluve vo výške 12,60% a preto nemôže byť RPMN vzhľadom na dohodnuté poplatky za správu úverového účtu v nižšej výške ako je 12,60%, no v danej zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 6,20%, čo teda nezodpovedá skutočnosti. Neuvedenie RPMN, resp. jej neuvedenie v skutočnej výške v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2006 znamená, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Uvedené dôvody, ktoré viedli súd prvého stupňa k zamietnutiu zvyšnej časti návrhu navrhovateľa na začatie konania, sú podľa odvolacieho súdu založené na nesprávnom právnom posúdení veci následkom čoho súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávneho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, teda v znení účinnom do 30.06.2006. Zo správnych skutkových záverov však vyvodil nesprávne právne závery.

V danom prípade bola podľa zistení súdu prvého stupňa ročná úroková sadzba úveru dohodnutá v predmetnej zmluve vo výške 12,60% a RPMN úveru bola v zmluve uvedená vo výške 6,20%. V zásade platí ako uviedol súd prvého stupňa, že vzhľadom na poplatky a ostatné náklady odporkyne súvisiace s predmetným spotrebiteľským úverom, by RPMN úveru poskytnutého odporkyni mala byť vyššia ako dojednaná úroková sadzba z tohto úveru, a ak tomu tak nie je, možno údaj o RPMN považovať za nesprávny. V tomto prípade, však nemožno nechať bez povšimnutia, že uvedený nesprávny údaj o RPMN úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bol spôsobený použitím nesprávneho vzorca pre výpočet RPMN, ktorý bol určený v prílohe zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch až do 30.6.2006 /teda aj v čase uzatvorenia

predmetnej zmluvy/. Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2006 v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g) stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň v § 2 písm. d) stanovil, že ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumie sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. Navrhovateľ mal teda zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj RPMN vypočítaný podľa vzorca stanoveného v prílohe uvedeného zákona. Ak tak postupoval, teda do zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviedol RPMN vypočítanú podľa vzorca určeného v prílohe zákona, konal tak plne v súlade so zákonom a jeho konaniu nemožno nič vytknúť a to napriek zrejmej skutočnosti, že v zmluve uvedená RPMN nezodpovedá skutočnosti.

Je všeobecne známou skutočnosťou, minimálne medzi právnickou verejnosťou, že vzorec na výpočet RPMN uvedený v prílohe zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch až do 30.6.2006 bol chybný a táto chyba bola spôsobená zo strany štátu zlou transpozíciou smernice Rady č. 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru z 22. decembra 1986 v znení smernica Rady č. 90/88 z 22. februára 1990. Chybná transpozícia smernice nemôže mať za následok priamy účinok smernice vo vzťahu medzi jednotlivcami /bez ohľadu na to, či ide o fyzické alebo právnické osoby/ ale len vo vzťahu medzi jednotlivcom a štátom /vertikálny priamy účinok/. V tomto prípade je rovnako vylúčený aj nepriamy účinok smernice, teda výklad a aplikácia vnútroštátnych predpisov spôsobom, aby boli dosiahnuté požiadavky stanovené touto smernicou. Takémuto účinku bráni zásada contra legem, v zmysle ktorej nie je súd povinný použiť taký výklad právnej normy, ktorý by bol v protiklade so znením vykladaného predpisu. Ak teda zákon č. 258/2001 Z.z. stanovil určitý matematický vzorec pre výpočet RPMN, nemožno ani eurokomformným výkladom tohto zákona dospieť k tomu, že výpočet RPMN má byť prevedený inak.

Podľa odvolacieho súdu teda uvedenie nesprávneho údaju o skutočnej RPMN v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, ktoré bolo spôsobené výlučne použitím nesprávneho ale v zákona č. 258/2001 Z.z. stanoveného vzorca pre výpočet RPMN, nemožno sankcionovať podľa § 4 ods. 2 písm. g) uvedeného zákona bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou daného úveru.

Na základe uvedených záverov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. v napadnutej zamietavej časti ako aj v na nej závislom výroku o náhrade trov konania účastníkov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude posúdiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou ako zmluvu obsahujúcu správny údaj o RPMN. Následne súd prvého stupňa opätovne posúdi dôvodnosť zostávajúcej časti uplatňovaných nárokov navrhovateľ podľa na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov s dôrazom na ochranu práv odporkyne ako spotrebiteľa.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.